

Azizler Günü Üzerine -2012

1 Kasım günü kilise takviminde “Azizler Günü” olarak ayrılmıştır. Ancak bu günü Kasım ayının ilk pazarında hatırlayan kiliseler de çoktur.

Kilise takvimine her gün için bir azizin adını eklemek yerine, bugünde *bütün azizler* ortak bir kutlama ile anılır. Dolayısı ile adları bilinen ve bilinmeyen bütün azizlerin hatırlandığı bir gündür. Protestan kiliseleri bu günde, geçmişte yaşamış olup adları bilinen ve bilinmeyen tüm sadık imanlıları hatırlayıp; şu anda biz yaşamakta olanların ‘aziz’ olarak çağrıldıklarını hatırlatır.

Diğer yandan her ulustan, her halktan, her dilden; adlarını ve sayılarını bilmediğimiz, ancak İbrahim’e verilen vaat ve miras uyarınca göğün yıldızları ve denizin kumu gibi sayılamayacak kadar çok olan; her türlü denenme, sıkıntı ve acılarda, ölüme bile katlanarak kanlarıyla kilisenin tohumu olan, adları yaşam kitabında yazılı bir çok azizin *Gözle Görülmeyen Kilisede* (Galip Kilise), şu anda Tanrı’nın huzurundaki sonsuzluklar boyunca devam edecek olan esenlik ve sevinci yaşıyor oldukları hatırlanır.

Kutsal Vaftiz Tacı ile Mesih’in bedenine aşılandığımız gibi, şu an biz yaşamakta olanların da gökteki kilise ile aynı çağrımız olduğu hatırlanır; ve yaşamlarından aldığımız teşvik ile bizlerin de benzer bir adanmışlıkla ‘aziz –Kutsal Üçlübir Tanrı’ya ayrılmış; çağrılmış’ olduğumuz hatırlanır; ve Tanrı’ya bu yeryüzündeki zengin ve köklü Hristiyan mirası için şükredilir.

Bu günde biz yaşamakta olanların meydana getirdiği *Gözle Görülen Kilise*, Tanrı’nın Kutsal Kitap’ına ve Kutsal Üçlüğüne olan inancını, Tanrı’nın Kutsal Kilisesine olan hizmetini ve tanıklığını gözden geçirir; ve gökteki azizlerle birlikte benzer bir birlik ve paydaşlık içindeki yaşam ve tanıklık çağrısını gözden geçirir.

Böylece kazanan tarafta olmanın ve nereye gideceğini biliyor olmanın sevincinde, gökteki galip kilisenin sevincinde yaşamaya ve hizmet etmeye çağrılı olduğumuz hatırlanıp kutlanırken; özellikle her zorluk ve baskıya rağmen imanlarını korumaya, imanlarını açıklamaya ve savunmaya devam eden dünya kiliseleri (*Mesih’in acı çeken bedeni*) için dualar edilir.

Vaaz Taslağı: Efesliler 2:13-16; 4:11-16

(Romalılar 5:1-2, 20, II.Korintliler 3:7-9, Luka 7:47; 23:39-43, Yuhanna 10:10, I.Korintliler 6:9-11, Efesliler 1:6-8, I.Timoteyus 1:13-16; Titus 3:3-7)

Tanrı’nın Kutsal Kitap boyunca açıkladığı ve vaat ettiği üzere, Mesih bir gün dirileri ve ölüleri [*dünyayı*] yargılamak, kilisesini kurtarmak üzere tekrar gelecektir. Öyleyse Mesih imanı ile kim olduğumuzu ve kim olmadığımızı öğreten Kutsal Yazılar’da ‘*günahların affı, bedeninin dirilişi ve sonsuz yaşam armağanı*’ için her göksel bereket ile bereketliğimiz açıktır.

Hristiyanlar olarak ihtiyacımız olan şey bu kimliğimize sarılmak; Tanrı'ya bütün tarih boyunca kilisesine Kutsal Ruh'u ile destek olup, kilisesine atadığı Kelam'a sadık hizmetçiler (*peygamberler, elçiler, ihtiyarlar, pastorler, müjdeciler, öğretmenler, dyakonlar ve görevliler*) için şükrettiğimizde; ve tarih boyunca kilisenin devamı için atadığı bütün soylu hizmetçiler ile Tanrı halkının dünyadan, benlikten ve şeytandan korunması için uzattığı merhametli eline şükrettiğimizde azizlerimizi onurlandırmış oluruz.

Kutsal Kitap'ta okuduğumuz gibi seçilmişlerin düşüşlerine ve hatalarına rağmen, halkını terk etmeyen ve halkına zafer veren Tanrı'ya bu günde dua ve tapınma ile şükrettiğimizde; peygamberlerin, elçilerin ve Kelami öğretide yürümemiz için bizleri bina etmek için emek vermiş olan kilise babalarımızın vaazlarından ve yazılarından teşvik olarak bizler de yenilenmiş ve zaferli bir yaşamda devam etme arzusunda yeniden teşvik buluyoruz (Matta 24:45, Elçilerin İşleri 14:23, II.Timoteyus 2:1-3, I.Timoteyus 5:17).

İbraniler 13:7 Tanrı'nın sözünü size iletmış olan önderlerinizi anımsayın.
Yaşayışlarının sonucuna bakarak onların imanını örnek alın.

Bizler de Tanrı'ya ayrılmış benzer yaşamlarla, yaşadığımız çağa ve sonraki kuşaklara örnek bir tanıklık ve kutsal bir miras bırakmak üzere çağrıldık.

İman hayatımız boyunca pek çok vaaz dinledik, yaşayan ve yaşamayan pek çok imanlı önderin kitaplarından teşvik aldık, bazılarının duası ve/veya hizmet yolu bu gün de bizlere model ve teşvik olmaktadır. Ama yaşayan ama şimdi cennette olan bu kimseleri hatırlamak, Tanrı'ya onlar aracılığı ile bizlere bıraktığı dindar, kanaatkar, alçakgönüllü yaşam örneği, tanıklık ve hizmet yolu için şükrettiğimizde; düşüşlerimize rağmen bizi bırakmayan merhameti için övgüler sunduğumuzda Tanrı'nın bu yeryüzündeki kilisesi için duyduğu tutku ile tazeleniyoruz.

Böylece *Azizler Günü* bütün kilise takvimi boyunca yaptığımız okumalarla hatırladığımız olayların, öğretilerin bir anlamda tekrar kutlanması oluyor. Çünkü yıl boyunca kilise takviminden yaptığımız okumaların içindeki kişilikler, olaylar ve bunlardan bize verilmek istenen ruhani paylar bizleri azizlikte (Mesih çağrısında) bina etmek içindir. Bu durumda Tanrı'nın bu yaşam üzerindeki sağlayışından nasıl daha güçlü bir şekilde öğrenir, faydalanabilir ve bunu başkalarına öğretebiliriz diye düşünmeliyiz; bu yaşamda bizler için en aziz olan Mesih'ten nasıl daha fazla besleniriz diye düşünmeliyiz. Yaşayışımızın, dünya görüşümüzün, öğretişimizin, kültür ve geleneğimizin merkezinde Mesih ve Müjde'nin nasıl yerleşmiş ve köklenmiş olması için düşünmeliyiz.

Bu haliyle [*Protestan geleneğinde*] Azizler Günü, geçmişte yaşamış ve şu an cennette olan kişilerden şimdiki yeryüzü için bir şey dilemek, onlara dua etmek, onlardan aracılık etmesini istemek değildir. Çünkü Tanrı ve insan arasındaki tek Aracı ve Kurtarıcı olan Mesih'in çarmıh zaferinin tam, mükemmel olan kurtuluşu sağladığını biliyoruz (BİA.26):

Çünkü ne cennetteki ne de dünyadaki varlıklar arasında bizleri İsa Mesih'ten daha fazla seven herhangi biri yoktur. Kendisi, "Tanrı özüne sahip olduğu halde," buna rağmen "yüceliğinden soyunarak" bizler için "bir insan" ve "bir hizmetçi" özünü aldı ve kendisini "her yönden kardeşlerine" benzetti.

Başka bir aracı bulmak zorunda olduğumuzu farz edelim. Bizler "Tanrı'nın düşmanlarıyken" bizim için canını verenden daha çok kim bizi sevebilir ki?

Saygın ve güçlü bir aracı bulmak zorunda olduğumuzu farz edelim. "Baba'nın saygında" oturandan daha fazla kimin saygınlığı ve gücü var ki?

ve “gökte ve yeryüzünde” kendisinde tüm güç olandan başka kim var? Tanrı'nın biricik Ođlu'ndan başka sözü daha çok dinlenecek kim olabilir ki? ¹

Bu günde Tanrı'ya öncelikle sevgisi ve sağlayışı için şükretmiş oluyoruz –*başkaları aracılığı ile hayatımıza getirdiği bereketler için*. Diğer yandan zayıf güçsüz ve dünyanın önemsiz saydığı günahkar insanlara Tanrı'nın yüce merhameti ile verdiği kurtuluş ve zaferi hatırlamış oluyoruz (I.Korintliler 1:26-28 krş. I.Korintliler 2:6, 12-13). Bütün bunlarla birlikte bizler de tarihteki bu kimseleri Müjde'yi yaraşır yönleriyle örnek almaya davet ediyoruz.

Azizler Günü Okumaları:

İbraniler 11:1-2, 6-8, 24-26, 32-40; 12:1-2

İşaya 25:1, 3, 6-9; 26:19, 21

Mezmur 34:15-22

Efesliler 1:1-23

Matta 5:1-12

¹ WİA.XXI.2 dini tapınış Mesih aracılığıyla yalnızca Tanrı'ya sunulmalıdır; başka bir yaratığa sunulamaz.